

Nierika-Namasté de Wit is opgegroeid in een woest-alternatief gezin, tussen kraakpanden, wietwolken en onbegrijpelijke kunstzinnige uitingen. Zelf is ze helemaal niet zo: ze wil niets liever dan een zo normaal mogelijk leventje leiden en alle rare – en soms ook wel nare – dingen uit haar jeugd achter zich laten. Een leuke baan, een nette vriend en een keurig burgermanshuisje; zo moeilijk moet dat toch niet zijn?

Ze solliciteert bij Q Productions als personal assistent van de wereldberoemde en vreselijk rijke dj Wessel Quist, kortweg Q, en ze wordt nog aangenomen ook. Een leuke, afwisselende baan bij een internationaal bedrijf, denk ze. Dan merkt ze dat haar baas niet alleen adembenevend aantrekkelijk is, hij is ook nog een beruchte *player* en een verschrikkelijk moeilijke man. Het ene moment is hij ongenaakbaar en koud, het andere moment gul en gepassioneerd. Als er één man is die alles belichaamt waar ze niet achter staat; als er één man is van wie ze zich niet kan voorstellen dat ze ooit op hem zou vallen; als er één man is die ze niet meer uit haar hoofd krijgt...

Wessel Quist is bekend om de briljante trance die hij maakt, de spectaculaire dance-events die hij organiseert en de vrouwen die hij versiert. Hij is steenrijk en wereldberoemd en met grote regelmaat in het nieuws; het lijkt wel of iedereen altijd alles van hem weet. Wat echter bijna niemand van hem weet is dat hij in het echt een enorm teruggetrokken persoon is: hij schermt zijn emoties af alsof het staatsgeheimen zijn. Alleen zijn beste vriend Taco vertrouwt hij. Taco weet wat er in zijn verleden gebeurd is; Taco snapt waarom hij is zoals hij is.

Maar dan krijgt Q een personal assistent, om wat meer grip te krijgen op zijn onmogelijk drukke leven. Hij ziet het hele idee zelf eerste helemaal niet zitten, maar één van de kandidaten trekt toch zijn aandacht. Hij neemt haar vrij impulsief aan en nadat hij haar eerst een nieuwe naam toebedeeld heeft – Nina, want met die lange riedel van haar heeft hij geen geduld – en hij haar daarna tot zijn eigen verrassing ineens nogal ongeremd gezoend heeft, merkt hij dat ze zo langs al zijn verdedigingsmechanismen dreigt te glippen. Maar kan hij haar wel vertrouwen?

JACKIE VAN LAREN

ZIN

MIJN MAAND MET Q

ISBN 978-90-225-7373-0

ISBN 978-94-023-0431-2 (e-boek)

NUR 301

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2015 Jackie van Laren en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Marianne Schönbach Literary Agency.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

‘Fysiek is altijd psychisch.’
– Koot en Bie, De Klisjeemannetjes

Dag 2: donderdag

Ik roep mezelf tot de orde. Ik ken deze man nog geen vierentwintig uur. Ik heb geen enkel recht om ook maar iets van zijn privéleven te vinden. Ja, oké, ik vind hem waanzinnig aantrekkelijk, maar hij is internationaal extreem succesvol en belachelijk rijk – Paris Hilton en Kim Kardashian likken nog net niet de grond schoon waarop hij heeft gelopen. Waarom zou hij ook maar de minste gedachte bij mij hebben? Dus, waarom vind ik het een verschrikkelijk idee dat ik een man ontmoet die alle regels die ik heb opgesteld na de vm zó van tafel veegt, om er direct daarna achter te komen dat hij misschien wel voor het eerst van zijn leven een serieuze relatie heeft?

Ik neurie zachtjes de melodie van 'Ironic' en hoor in mijn hoofd de woorden.

*It's like meeting the man of my dreams
And then meeting his beautiful wife
And isn't it ironic, don't you think
It's like rai-y-ai-ain on your wedding day...*

Ik rits de laptotas open en haal er zo'n wafeldunne laptop uit. Er zitten ook een muis en een oplader bij. Alles is klein en licht en enorm nieuw. En inderdaad, een papier met wachtwoorden en andere instructies, met een viltstift ondertekend met 'Taco'.

Ik open de laptop, start hem op en volg de instructies. De batterij is vol en zo te zien mijn mailbox ook: ik scrol verbaasd door een heleboel

mails. Het merendeel is in het Engels. O, wacht eens even, dit is Q's mail. Is het de bedoeling dat ik zijn mail voor hem ga lezen? En ook voor hem ga beantwoorden? Ik kan het me bijna niet voorstellen, dat is toch veel te persoonlijk? Aan de andere kant: misschien is dat nou wel precies wat een PA moet doen.

Ik zie een heel rijtje e-mails van een *zaraduchatigny@yahoo.com*, allemaal gemarkeerd als 'urgent'. Na een innerlijk moreel debat van ongeveer twee seconden klik ik de laatste e-mail in het rijtje open. En voordat ik het weet ben ik helemaal afgeleid, want de e-mails van Zara du Chatigny lezen als een tragische driestuverroman met veel *Franglish*-taalfouten. Blijkbaar is zij een versleten vrouw. Q heeft een paar keer met haar afgesproken, en de laatste keer is zelfs vrij kort geleden. Ik tel op mijn vingers en kom uit op... veertien dagen. Twee weken geleden! Zou hij met haar, en tegelijk met Caroline... Zou dat soms de reden zijn dat ze ruzie...

Ik sluit de laptop met een vinnig gebaar. Mijn hoofd tolt. Ik wil dit helemaal niet weten.

De deur gaat open, een stuk minder agressief dan hoe hij eerder gesloten werd, en ik voel meer dat ik zie dat Q weer binnenkomt. Of misschien is het dat ik hem ruik. Hij ruikt zo mogelijk nog lekkerder dan eerder. Ik klap snel de laptop weer open en bestudeer het scherm zonder iets te zien.

'Werkt het allemaal?' vraagt hij, en hij komt achter me staan. Dicht achter me. O jee.

'J-eh-ja, alles doet het; ik wilde even kijken hoe snel hij weer opstart nadat je hem dicht hebt gedaan.'

'Heel snel. Flashdrive, hè,' mompelt Q boven mijn kruin.

Ik draai me om in mijn stoel, voor zover dat lukt. Hij heeft een zwart t-shirt aantrokken en een zwarte trainingsbroek. Blote voeten. Blote armen. Stevige armen. Ja hoor, ik had gelijk: eigen spieren, geen sport-schoolbiceps.

'Voel je je alweer wat beter?' vraag ik, mijn stem een muizenpiepje in mijn oren.

‘Hm-mm, gaat wel. Ik voel me in elk geval weer schoon.’

Hij denkt even na.

‘Dat je hier zo zat toen ik binnenkwam – ik vond het... wel leuk.’

Wat zou hij daar nou mee bedoelen? Hij lijkt verbaasd. Alsof hij niet helemaal kan geloven dat ik hier zit, en dat hij dat nog leuk zou kunnen vinden ook.

Hij zet zijn handen op de leuning van de stoel en leunt voorover. Zijn neus raakt bijna de mijne en zijn ogen haken zich vast in mijn ziel.

‘Weet je waar ik zin in heb?’

Ik schud mijn hoofd voorzichtig en doe mijn best het oogcontact niet te verbreken. Mijn hart klopt in mijn keel.

‘Ik wil je zoenen,’ mompelt Q tegen mijn lippen, zijn stem hypnotisch, ‘en dat is raar, want ik hou helemaal niet van zoenen. Doe het ook nooit, eigenlijk.’

Zijn lippen strijken zacht tegen de mijne en de volgende tien minuten, of misschien zijn het dertig seconden, of twee eeuwen, verglijden in een wervelstorm van sensaties. Het is alsof ik hem overal voel, op en door mijn hele lichaam, terwijl alleen zijn lippen me daadwerkelijk aanraken en niets anders doen dan zachtjes proeven met kleine, vochtige hapjes. Mijn ogen gaan dicht van pure overweldigheid.

Als hij stopt, open ik ze langzaam en ga ik meteen weer kopje-onder in die zeegroene oneindige blik, maar terwijl we elkaar aankijken zie ik dat er iets verandert. Iets verschuift, neemt afstand. Hij strekt zijn rug en kijkt nog even zwijgend op me neer, een harder wordende glans in zijn ogen.

‘Kunnen we niet gewoon even neuken?’

‘W-wat?’ Ik stamel ervan.

‘Vannacht is het ook al niks geworden. Ik word helemaal gek van onafgemaakte seks, ik sta strak en dat is slecht voor mijn humeur, zoals je ongetwijfeld hebt gemerkt. Ik moet het gewoon kwijt. Je lijkt me lekker. Simpel.’

Zijn stem wordt steeds bozer. Hij loopt achteruit tot hij midden in de keuken staat, zijn armen wijd, alsof hij wil zeggen: *Nou? Komt er nog wat van?* Wat waarschijnlijk inderdaad precies is wat hij wil zeggen.

Ik weet werkelijk niet wat ik moet antwoorden. Die man is een achtbaan voor mijn zintuigen en een centrifuge voor mijn emoties. Het is nog geen half tien en ik voel me nu al uitgewrongen. Hoe moet ik de rest van de dag doorkomen, wat zeg ik, de rest van de maand? Hm, ik begin te begrijpen waarom hij er bij voorbaat van uitgaat dat geen assistent het voor elkaar krijgt om dertig dagen op zijn lip te zitten. Als hij die lip het ene moment gebruikt om je gek te kussen en het volgende moment om je in koelen bloede een onbetamelijk voorstel te doen.

Zou hij nou echt verwachten dat ik na één zoen (weliswaar een geweldig lekkere) mijn jurk van mijn lijf scheur en mezelf verleidelijk over de keukentafel drapeer? Ik heb al veel rare dingen van dichtbij meegemaakt, maar er is toch echt een grens aan wat ik doenbaar vind.

‘Ik heb... nog nooit iemand ontmoet die zo, ehm, direct is op dit gebied,’ weet ik er eindelijk uit te krijgen.

Hij zet zijn handen in zijn zij en doet me na. ‘Ik heb nog nooit iemand ontmoet die zo stijf reageert op dit gebied, en zeker niet iemand met jouw achtergrond. Ik had wel verwacht dat je flexibeler zou zijn, zeg.’

Mijn achtergrond?

‘Wat weet jij van mijn achtergrond?’

Hij kijkt me schamper aan. ‘Dacht je dat ik iemand zou aannemen zonder een antecedentenonderzoek? Ik heb een lopende deal met RC Investigations. Het eerste wat ik heb gedaan nadat ik je cv had gezien was een belletje naar RC.’

Daar denk ik even over na. Los van het feit dat hij me zonder dat ik het wist heeft laten onderzoeken – waar ik boos over zou zijn als ik niet zo in de war was – hoe zien mijn antecedenten er in ’s hemelsnaam uit? ‘Kind van hippie-ouders met dubieuze moraal, wanhopig aan het proberen niet in hun voetsporen te treden?’ Ik heb nog nooit een bekeuring gehad, niet eens voor fietsen zonder licht, en een strafblad heb ik al helemaal niet.

‘Ik ben benieuwd of dat bedrijf veel heeft gevonden. Volgens mij heb ik tot nu toe niks opmerkelijks gedaan behalve afstuderen. Gezien mijn achtergrond.’

Ik klink een beetje mokkend, ik kan er niks aan doen. Mijn vader zou

uit zijn plaat gaan; privacywetgeving, al helemaal in dit vreselijke internet-tijdperk, is een van zijn stokpaarden. Als hij iets kan verzinnen om een protestmars voor te organiseren zal hij het niet nalaten.

‘Weinig,’ geeft Q toe. ‘Erg weinig. Maar wat wel duidelijk werd is dat je niet uit een conventioneel gezin komt, en dat pleit voor je. Mijn bedrijf is een onconventioneel bedrijf. Ik ben een onconventionele man met onconventionele wensen en behoeften. Ik heb een assistent nodig die... daarmee kan omgaan, in de ruimste zin van het woord.’

‘Ehm... hoeveel mensen hadden er eigenlijk gesolliciteerd?’ vraagt ik, vastbesloten om niet op zijn onconventionele wensen en behoeften in te gaan.

Hij haalt zijn schouders op en iets van zijn broeierige boosheid lijkt te verdampen. ‘Iets van vierhonderd-nog wat.’

‘En heb je die allemaal laten checken?’

‘Nee natuurlijk niet, idioot. Alleen degenen die ik wilde spreken.’

Hij begint te ijsberen; ik zie meteen een Donald Duck-stripje voor me waarin oom Dagobert een groef in de vloer heeft gesleten van het rondjes lopen. Ik vond dat vroeger vreselijk grappig. Ik zal wel ongemerkt grinniken, want Q’s hoofd schiet omhoog.

‘Wat?’ grauwt hij.

Aha. Hij is dus nog steeds boos. Is dat omdat ik niet juichend uit mijn jurk ben gesprongen toen hij het woord ‘neuken’ liet vallen? Ik haal een paar keer diep adem. Dit is zo níét hoe ik me mijn eerste werkdag bij Q Productions had voorgesteld.

‘Oké,’ barst hij plotseling uit, alsof ik hem tot een antwoord dwing. ‘Je bent de vierde die ik heb gezien. Len, Caroline en Taco hebben er meer gesproken. De eerste twee die ik sprak waren sowieso niks. Die derde was wel te doen maar toen ik jouw sollicitatie binnen had wist ik dat het iets zou kunnen zijn. Ik moest je zien om te weten of het zou kunnen werken of niet.’ Hij gaat haastig verder. ‘Er is iets wat je moet weten. Ik leef bij mijn instinct. Alles wat ik doe is nu, *in the moment*, honderd procent gebaseerd op intuïtie. Zo maak ik muziek, zo leef ik, zo neem ik zakelijke beslissingen.’ Hij valt even stil, fronst en haalt diep adem. ‘Zo heb ik tot nu toe overleefd.’

‘Overleefd?’ Ik sta voorzichtig op uit mijn stoel. ‘Je kunt het toch nauwelijks overleven noemen, met alles wat je hebt bereikt. Je hebt dit huis, en nog een huis, toch? En een berg geld, je bent wereldberoemd...’ Ik gebaar omdat ik niet weet hoe ik verder moet gaan. Hij kijkt me zo doordringend aan dat mijn adem stukt.

‘Dat andere huis is een snoeilelijke, protserig grote kast in Blaricum. Ik slaap er wel eens maar ik woon er niet. Taco gebruikt het als werkplaats en er staat een hoop troep opgeslagen die we nergens anders kwijt kunnen. Dit hier heb ik zelf gebouwd. Het is een stuk kleiner en bij lange na niet zo luxe, maar hier ben ik... veilig.’ Hij stopt met ijsberen en zijn toon wordt een fractie zachter. ‘Ik weet niet waarom ik je dit allemaal vertel. Ik ken je niet. Ik weet ook niet waarom ik dacht dat ik je wilde spreken voor deze baan toen ik je foto zag op je cv. Er was iets. Ik wil...’

Drie grote passen en hij staat recht tegenover me, bijna neus aan neus. ‘Ik zoek iemand die ik kan vertrouwen,’ mompelt hij met zijn magische stem, en voor ik kan reageren kust hij me weer. Minder zacht en voorzichtig deze keer; hij likt mijn onderlip en ik laat hem binnen. Hij trekt me tegen zich aan, duwt me naar achteren tot ik tegen de tafel leun. Hij bestormt mijn mond. Zijn hand glijdt over mijn been naar beneden, kruipt onder de zoom van mijn jurk en reist gloeiend heet weer naar boven. Als ik niet tegen de tafel zou leunen zou ik vast in elkaar zakken; mijn huid lijkt een lichaam van stromend magma te omhullen. Zijn lippen en tong zijn overal. Ik grijp zijn schouders, streel zijn nek, krul mijn vingers in zijn haar, hij maakt een geluidje tussen een grom en een kreun en zijn hand klimt verder omhoog. En nog verder. Ik voel zijn vingers verkennen en ergens van veraf realiseer ik me dat ik iets zal moeten doen, maar ik weet niet of ik de kracht kan vinden. Een zachte streling langs het kant van mijn string. Ik heb nog nooit zo’n verlangen gevoeld, zo’n leegte die vervulling eist, maar zodra zijn vingers het bewijs van mijn opwindning bereiken verstijf ik.

‘Stop. Alsjeblieft, ik kan niet, ik heb dit nog nooit...’ zeg ik verstikt. Hij verstijft ook. ‘Wat? Wat heb je nog nooit?’

‘Dit, ik heb dit nog nooit gedaan, nog nooit meegemaakt, nog nooit zo...’

Q zucht, sluit zijn ogen en fronst. Hij leunt een beetje naar achteren en de koele lucht stroomt tussen onze lichamen. De hitte vervliegt zo abrupt, ik begin bijna te rillen. Ik had niet gedacht dat ik me na de VM nog zo goed zou kunnen voelen in de armen van een man.

‘Dat meen je niet. Je bent nog maagd.’

Ik haal diep adem en strijk mijn haar uit mijn ogen. Dan verzamel ik al mijn moed en kijk Q recht aan. ‘Nee. Ik ben geen maagd meer. Ik heb een keer seks gehad met een man. Eén keer maar. Maar dat was zo’n... onprettige ervaring dat ik daarna nooit meer...’

Ik bijt op mijn lip en kan gewoon niet verder praten, ik voel me zo beschaamd en ellendig dat de VM ook dit moment voor me heeft besmet.

Q kijkt me aan met een uitdrukking die ik niet kan plaatsen. ‘Ben je... verkracht?’ vraagt hij voorzichtig. Hij heeft alleen nog mijn hand vast en ik voel zijn duim zacht strelen.

Ik schud mijn hoofd. ‘Nee. Nee, niet echt, het was meer... Het gebeurde niet tegen mijn zin, ik bedoel, ik was het ermee eens dat het moest gebeuren, alleen had ik niet gedacht dat het zo... zo...’

‘Het moest gebeuren? Van wie moest het gebeuren? Waarom moest het gebeuren?’

Ik schud mijn hoofd. Ik kan hem dit niet vertellen, ik krijg het er gewoon niet uit.

‘Luister goed, Nina,’ zegt Q, zacht maar indringend, ‘seks is iets goeds, iets fijns, iets moois zelfs.’ Hierbij grinnikt hij scheef en een beetje vreugdeloos. ‘Als het er tenminste van komt. Maar het is nooit iets wat moet. Ik hou van seks, ik ben een hedonist en een libertijn, ik wil genieten zoveel ik kan, maar nooit als het móét. Ik kan niet geloven dat het voor jou zo voelt, en ik beloof je hier, nu, bij dezen, dat ik er alles aan zal doen om te zorgen dat dat anders wordt. Dat jij het net zo kunt ervaren als ik. Dat je van seks kunt genieten, zonder angst en zonder *strings attached*, gewoon omdat het lekker is.’

Zijn stem zoemt door me heen, maar toch, ik verstijf; ik wil hele-

maal niet van hem leren genieten omdat het lekker is, ik wil helemaal niks met hem. Hij is dan wel onweerstaanbaar, maar hij is ook in het afgelopen kwartier gepromoveerd tot de onbetwiste aanvoerder van de Gevarenlijst. Na hem komen eerst tien lege pagina's voordat de volgende naam verschijnt.

Hij merkt het natuurlijk meteen.

'Rustig aan,' mompelt hij in mijn oor, 'het hoeft niet nu. We gaan eerst iets anders doen. Blijf staan, ik kom zo weer terug.'

Hij laat mijn hand los en ik voel me direct verloren, zo midden in zijn keuken. Voor ik het weet en voor ik ook maar de tijd heb gehad om al mijn door elkaar gehusselde emoties weer op volgorde te leggen komt hij terug de keuken in, in een spijkerbroek en met een dun grijs jasje over zijn zwarte t-shirt.

'Kom,' zegt hij, 'we gaan iets kopen. Dat helpt.'